

ישעיה ברכה

יוצא לאור ע"י אברכי הכולל שבקהילת "מקור חיים" יע"א
בראשות מו"ר עט"ד הרה"ג רבי יוסף מוגרבי שליט"א

להצלחת דן בן חנה וזוג' עכב"ב-לבריאות שמירה עליונה והרמת קרן המזל וכט"ס לעד אכ"ד

ערש"ק פרשת "בשלח", י' שבט תשע"ה גליון מס' 455

להשיג השגות – זה מזוייב!

הרגשת רוממות נפלאה אוחזת בנו עת קוראים על גאולת מצרים. "ואשא אתכם על כנפי נשרים", כולם נקבצו יחדיו בזמן כה קצר בדרך נס. ומשה רבינו מאיץ בעם וקורא: הגיע זמן גאולתכם. אין זמן להתמהמה אף שהבצק טרם החמיץ צריכים כבר לצאת ממצרים. החיפזון היה גדול ולכאורה בלתי מובן - מה כל כך לחוץ, מדוע למהר ולהזדרז והרי מצרים דוחקים בנו לצאת, מבקשים לתת לנו רכוש, בגדים וחפצי ערך רק שנצא, רק שנעזוב אותם לנפשם, אין חשש שיחזרו בהם, חפצים הם בכל לב לשלוח את עם ישראל, אז מדוע להחפז ולהלחץ? ובכן, ידוע בשם האר"י הקדוש זיע"א שענין חיפזון יציאת מצרים היה, כי אלמלא שנחפזו ישראל לצאת, היו נופלים לשער הטומאה החמישים, ושוב לא היו יכולים לצאת ממצרים לעולם. כפסע היה בינם לבין שער הטומאה החמישים, שער שכל הבא אליו ונכנס לתוכו אינו יכול לצאת ממנו, היינו כבור ללא תחתית שאחריתו מי ישורינו. וחשוב לציין שחז"ל הקדושים גילו לנו שבתקופת הגאולה האחרונה בדור עיקבתא דמשיחא, יפתח שער החמישים הנורא ורק בכוח התורה הקדושה נוכל להחלץ מתוכו, אך כידוע ליוצאי מצרים לא היה עדיין תורה ולכן אם חלילה היו נכנסים לזה השער הנורא, היו נשארים עבדים במצרים לעולם, עבדי הגוף ועבדי הנפש. ויש להתבונן בדבר שהרי התורה הקדושה מעידה על בני ישראל כאשר באו משה ואהרון ובישרו בשם ה' פקוד פקדתי - ויאמן העם, ומאז הלא ראו בני ישראל אותות ומופתים במצרים והיו עדים לכך שה' יתברך שולט בשמים ובארץ ובכל הבריות, הוא אמר ויהי, הוא ציוה ויעמוד. ועוד שבמכה האחרונה מכת בכורות, רואים הם את המלך פרעה קם בחצי הלילה ומבקש ומתחנן מהם לצאת כמה שיותר מהר מארצו, הרי ברור כמה אמונה ובטחון בה' יתברך נתווסף להם, ואיך יתכן שדווקא עכשיו אם הם קצת יתמהמהו, ירדו ויגיעו עד לשער הנורא מכל - שער החמישים של הטומאה? תירוצים רבים נאמרו ואחד מהם, שאדברא עד עכשיו שלא הגיעו לפסגת האמונה, לא היה הכרח להוציאם תיכף בחיפזון, אך כעת משבאו לכזאת דרגה, לכזאת אמונה, משראו בעיניהם ושמעו באוזניהם את מכת הבכורות והושלמה אצלם אמונה חזקה בהנהגת ה', אילו לא היו "מתרגמים" את האמונה ועושים מעשה, אילו לא היו פועלים תיכף ומיד ויוצאים מהארץ הטמאה, היו נופלים עוד יותר ונכנסים לשער החמישים! כי להשיג השגות נעלות ולהשאר במקום - אין גרוע מזה, אין מסוכן מזה! אחים ואחיות יקרים, עת צרה היא ליעקב וממנה יושע. עם כל הצרות והייסורים, עם כל הבעיות והמהלומות, עם כל הקשיים והמלחמות אנו רואים את ניסי ה' יתברך, אנו חשים שה' יתברך עומד בפרץ ולא נותן למבול הצרות לשטוף אותנו, בכל מכה אנו מוצאים נחמה, בכל צרה אנו שומעים על נס והצלה. צריכים אנו להתחזק ולא להשאר במקום. להתקדם לעבר בורא עולם ולהדבק בתורתו הקדושה ובמצוותיו הנפלאות, כך נזכה לגאולה השלמה בנחת ובמהרה.

מי מכובר ברביעי?

ניסיונות רבים קשים ומתישים עוברים על כל יהודי ויהודי, מתבקש הוא להוכיח את עצמו האם בליגינותו של מלך ראוי הוא להיות, ובפרט הקושי הגדול בדורינו - דור התמורות שסמוך ונראה לאור הגאולה, משתולל יצר הרע ומחשיך את העולם בעורמתו ובתחבולותיו, ואם אך מעד האדם עט הוא אליו וציפורניו מנסה לנעוץ בבשרו "מותח" היטב את אוזנו של טירפו ולוחש באוזנו "אין לך מנוס ושערי תשובה בפניך ננעלו", ואם מנסה היהודי להשיבו דבר וחצי דבר, ממחר הוא "ומותח" את אוזנו השניה ואף בה הוא לוחש בצעקה "לפחות תהנה מהעולם הזה, הרי צדיק לא תוכל להיות", וכהנה רבות אמירות שונות ומשונות, אולם עלינו להזכירו דבר אחד, רעיון קטן ונפלא הנמצא בפרשתנו ופרשת בשלח, "הרי יודע אתה בודאי את כל התורה...", נלחש לו בחזקה אם כן הט אוזן לקריאת התורה. הן פרעה הרשע עם שלם עינה בעבודות קשות מנשוא, עשרות רבות של שנים מנע מהם את בוראם לעבוד ואף המכות השונות שספג אך הכבידו את ליבו "מי ה' אשר אשמע בקולו", צעק במר ליבו, לא אחת ולא שתיים חזר בו מהבטחתו, ומה היה בסופו?! בעת אשר טבע רכבו בים, ובגלי הים הסוערים הוטח, ומים החלו את פיו למלאות צעק הוא לדורות "מי כמוך באלים ה', מי כמוך נאדר בקודש!", וה' יתברך שלא כלו רחמיו, וידו פתוחה בכל עת לכל אשר מבקש לחסות בצילו להסתופף, מקבלו בזרועות פתוחות ומצילו מרדת שחת, ואף למלך על גינוה העמידו, למען דעת דור אחרון שאין שום יאוש בעולם כלל, ועתה נפטיב באוזני יצר הרע אם מסרב אתה להאמין, "מכובד" אתה לעלית רביעי, בה קוראים אנו ומכריזים קבל עם ועדה "אין כה" אלוקינו בכל קוראינו אליו!"

זמני כניסת השבת ויציאת השבת

	כניסת שבת	יציאת שבת	רבנו תם
ת"א	16:50	17:52	18:25
י-ם	16:36	17:50	18:29
חיפה	16:40	17:50	18:26
ב"ש	16:54	17:53	18:30

הפטרה ס: ותשר דבורה א: ודבורה אשה

מטעמים לשבת

למתוקים? ויש לומר, שהנה כאשר האדם היה נתון בצרה מסויימת, והשם יתברך חילצו מהצרה ועתה הוא מאושר ושמח, אין לו להתגאות ולשכוח את העבר בבחינת "וישמן ישרון ויבעט", אלא עליו לזכור תמיד את העבר ולהודות לה' על ההווה, ועל ידי כך יזכור הוא גם את שאר האנשים שנמצאים בצרה ויעזור להם. ולכן "קרא שמה מרה", ללמדנו שאדם צריך לזכור תמיד את העבר, ובכך להכניע עצמו ולרחם על אותם שנמצאים עתה בצרה ובמצוקה...

(תורת הפרשה)

"נורא תהילות עושה פלא" (טו,יא)
גאון עוזינו מרן החיד"א זצ"ל הביא את דברי הגאון מהר"ש פרימו זצ"ל, שאומנם לכאורה היתה בקיעת הים מאורע חד פעמי, אבל אנו אומרים שירת הים בכל יום, משום שהיתה זו הקדמה ודוגמה לגאולה העתידה במהרה, ככתוב "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות". וזה שנאמר "נורא תהילות, עושה פלא": הפלא היה אחד, אבל תוצאותיו תהיינה תהילות רבות, במהרה!

(מעייני השבוע)

לו שלא יבוא לעולם לידי חסרון מזונות. ומסביר רבי אליהו הכהן זצ"ל מאיזמיר (בספרו "מעיל צדקה") "הקורא פרשת המן בכל יום, זוכר ועולה על לבו החסד שהיה עושה הקדוש ברוך הוא עם ישראל להזמין פרנסתם בלי עמל וטורח, ועל ידי זכירה זו הוא מידבק באהבתו יתברך וגומר בליבו לשמור מצוותיו וחוקותיו ומשפטיו, וזה מעורר עליו רחמים למעלה ומזמינים לו פרנסתו, כי על ידי שמזכיר ענין הפרנסה שפירנס הקדוש ברוך הוא את ישראל במדבר, נכנס אל הקודש פנימה לאהוב לקדוש ברוך הוא ולהתחזק מתורתו, ובדין הוא שימשך לו פרנסה". ובפרט ביום ג' של פרשת בשלח סגולה לפרנסה לקרוא את פרשת המן שניים מקרא ואחד תרגום מפרק ט"ז מפסוק ד' "ויאמר ה' אל משה הנני ממטיר לכם" עד "והעומר עשירית האיפה הוא" (האדמו"ר רבי מנחם מנדל מרימנוב).

(לבוש יוסף)

"כי מרים הם על כן קרא שמה מרה" (טו,כג)

יש להבין, מדוע לא קרא שם המקום "מתוק", על שם הנס שנהפכו מים מרים

"ויורהו ה' עץ ויבותקו המים" (טו,כה)

הראהו דבר מן התורה שנמשלה לעץ חיים, הקדוש ברוך הוא ממתיק מר במר (מדרש). כתב התורת משה: תלמיד חכם המקדיש את כל עתותיו לתורה הריהו דחוק בפרנסתו ומר לו במובן החומרי. לעומת זאת איש עסקים, אשר תמיד הנהו להוט וטרוד אחרי החומריות, מרגיש מרירות במובן הרוחני, איננו שבע רצון בטרדותיו התמידיות, כיון שאין לו סיפוק רוחני. ברם, אם איש העסקים תומך בתלמיד חכם ומספק לו את פרנסתו, מתמלא חסרון שניהם. התלמיד חכם זוכה לפרנסה טובה ואיש העסקים זוכה לסיפוק רוחני. זהו פרושו של המדרש כי על ידי "עץ חיים היא למחזיקים בה", כלומר, על ידי החזקת התורה, נמתק "מר במר" - שתי המרירות גם יחד...

(מעניה של תורה)

"והעומר עשירית האיפה הוא" (טז,לו)

כתב רבינו בחיי זצ"ל קבלה בידי חכמים כי כל האומר פרשת המן בכל יום, מובטח

מוקנים אתבונן - סיפורי צדיקים

חזהו, והוא קרס מתעלף על השולחן. "אבא התעלף!", נפלטה צווחה מפיו, "הצילו! הצילו!", ותוך רגעים ספורים התמלא החדר בבני הבית המבוהלים. "הביאו מים!", צעק אחד, "תנסו להעיר את אבא", בכך כמה מבני הבית המבוהלים. הם הרימו את ראשו של מרן בעדינות, התיזו מים על פניו, וניסו לעוררו. "אבא, אבא", קראו בקול. ולפתע פקח מרן את עיניו, התבונן בבני ביתו, והזדקף על כסאו. "מה אתם רוצים?", גער בהם, "מדוע אתם מפריעים לי ללמוד? הניחו לי!". "אבא", ניסו בני הבית להסביר, "הלא זה עתה התעלפת... חששנו לבריאותך". הם סיפרו למרן כי הוא התעלף זה עתה, וציפו כי הוא יתרשם ויתפעל מדבריהם, ויפרוש למנוחה קצרה מעמל לימודו. אבל לא. לא כך ארע. מרן לא התרשם מדבריהם אפילו כהוא זה. "נכון, צודקים אתם! התעלפתי!", אמר, "אבל מדוע אתם עושים מזה עניין? התעלפתי לכמה רגעים, כי הייתי תשוש, ואחר כך בכל מקרה הייתי קם ללמוד!". "האומנם?!" תמהו בני הבית בינם לבין עצמם, "האם אבא ידע שהוא הולך להתעלף?", ואכן, מרן המשיך והסביר: "אני מכיר היטב את כוחותי, ויודע למה אני מסוגל. ידעתי שאתעלף, וגם התכוננת לכך". דמעות עלו בעיניהם של בני הבית, שלא האמינו למשמע אוזניהם. רק עתה הבינו, כי מרן שוקע בלימוד למשך ימים ולילות, כשהוא יודע היטב, שהוא עלול להתעלף מתוך חולשה ותשישות, והדבר אינו מפריע לו כלל ועיקר. ולא זה בלבד, אלא שהוא גם מתכוון לכך, להתעלף לכמה רגעים... ולהמשיך ללמוד!

(סיפורים מבית אבא)

והייתם לי סגולה

לידה קלה - הכנסת אורחים היא סגולה ללידה קלה.
לידה קלה - להצלחת העובר תאמר כל יום "נשמת כל חי", וכן תקבל על עצמה שכשתלד תאמר "נשמת כל חי".
לידה קלה - קריאת תהילים מועילה ללידה קלה. וכן תפילת האישה בעת הדלקת נרות שבת.
לידה קלה - מצות הפרשת חלה היא סגולה ללידה קלה.

(סגולות רבותינו)

מדברי ראש הישיבה הרה"ג ר' יוסף מוגרבי שליט"א

זינוך הבנים

אמון ושבח

ההורים חייבים להוכיח לילדיהם שהם נותנים בהם אמון, וזאת על ידי הטלת תפקידים ומתן אחריות. עליכם לדעת שיתכן כי הם לא יצליחו תמיד במילוי משימה שהוטלה עליהם, אך יש ערך גדול לעצם העובדה שהם משתדלים. אם תמיד תפקפקו ביכולתם ותביעו חשש שמא לא יצליחו, אזי הסיכויים להצלחתם קלושים ביותר. כאשר שואלים את הילד ללא הרף: "אתה אומר את האמת?", משדרים לו בעצם כי חושדים בו שהוא שקרן. מדוע ירצה לומר את האמת, כאשר ממילא הוריו אינם מאמינים לו? באופן כללי, עדיף לא לחקור את יושרם של ילדיכם, למרות שיתכן שהם משקרים. במקום זאת, התייחסו לכך כמובן מאליו שהם מדברים אמת, ושבחו את יושרם. יכול להיות שלפעמים תפסידו "בקרוב", אך בסופו של דבר ירגישו ילדיכם שהם חייבים לעמוד בציפיותיכם הגבוהות, ויקפידו לומר רק אמת, וזהו הנצחון "במלחמה". כאשר בתך חוזרת מקניות במכולת, אל תבקשי ממנה דו"ח מפורט על כל אגורה שהוציאה. את יכולה לומר לה: "שרה'לה, תוכלי בבקשה להכניס את העודף לארנק שלי?", כך אמרת לה: "יש לי אמון בך. את ילדה ישראלית. לעולם אינך גונבת או משקרת". את משדרת לה מסר של אמון, ומחזירה בה מוטיבציה לעמוד בציפיותיך. בנוסף לכך, כאשר ילד חוזר משליחות קצרה, הזהירו לא למתוח ביקורת. אפילו אם הוא יכול היה להשיג את החפץ במחיר זול יותר, או שהפריט שהוא קנה פגום, אל תאמרו לו זאת, אם אינכם חייבים. תנו לו תחושה שאתם סומכים עליו בביצוע מטלות ושליחויות, וכי אתם סבורים שהוא מיטיב לבצען, כך תיבנו בו בטחון עצמי, והוא יסכים בשמחה לצאת פעם נוספת. אם אתם חייבים להשמיע ביקורת, הקפידו לפתוח בדברי שבח. אפשר לומר: "עשית מלאכה נהדרת! יצאת והשגת מציאות של ממש. אולי בפריט המסויים הזה היית צריך להזהר יותר". כך ידע הילד שאתם חושבים שהוא מוצלח, ושאתם מעריכים אותו. הוא ישתוקק לתקן את הטעות הקטנה שהצבעתם עליה בעדינות בפניו.

לא משנה מה הן הטעויות שילדינו יעשו, עלינו לתמוך בהם, כפי שיעקב אבינו עמד מאחורי שמעון ולוי. עלינו לתמוך בהם במילים חמות, בשבחים ומחמאות שמבטאים את האמון שלנו בהם, ומראים את אהבתנו. אם נעשה כן, הרי שנקצור את פירות ההצלחה ונהנה מילדינו כמו שהם. יהנו מאיתנו, וה' יעזרנו.

שלום בית

לא יאומן כי יסופר! עד היכן?

לאחר נשואיו, חפץ היה רבי יעקב לורברבוים זצ"ל בעל "חוות דעת" להנות מיגיע כפיו. פעם נפל סיכסוך בינו לבין שותפו בעסקיו. הלה הביא את הענין לפני המרא דאתרא, שהיה צעיר לימים וקטן בתורה מרבי יעקב. שמע הרב את טענות שניהם, זיכה את השותף וחייב את רבי יעקב. הלה בהיותו בטוח בצדקתו, סבר שהרב טעה בפסק, ויצא מלפני הרב בקפידא. בערב בא אליו שותפו שהיה אף הוא תלמיד חכם, והוכיחו על אשר איננו נכנע לפסק המרא דאתרא. השיב רבי יעקב: אבל הרב טעה ופסק שלא כדין. אמר השותף: נייתי ספר ונחזי. (נביא ספר ונראה). מה רבה היתה תדהמתו של רבי יעקב, כאשר פתחו חושן משפט ונוכח לדעת שהטעות עימו, וכי הרב צדק ויפה דן והורה. עתה אמר לו השותף: מן הראוי שתלך אל הרב לפייסו. הגיב רבי יעקב: וכי פיוס מספיק עבור זה? אלך ואקבל נזיפה ממנו! אמר ועשה. מיד הלך לבית הרב, חלץ נעליו והודה לפניו כי צדק בפסק הדין, וקיבל ממנו נזיפה. ויהי הדבר לשיחת כל העיר: רבי יעקב הריהו גאון אדיר בתורה, קשיש בשנים מהרב, ובכל זאת לא חס על כבודו, וקיבל מרצונו נזיפה מרב צעיר ממנו. מאז נעשו שניהם ידידים ואוהבים זה לזה.

מעשה מאלף, מחזק, מבהיל ומה עוד יש לכתוב? אך מה איתנו? האם אנו מתנהגים כך עם הקרוב ביותר אלינו? בן/בת זוגנו? האם אנו גם רוצים לפייס או להתחרט על פליטת פה, על עקיצה או אימרה שנונה שפגעה? אם כן אשרינו, אך אם לא... ואף פעם לא מאוחר. כדאי להתחיל כבר היום פן יהיה מאוחר...

אמרי שפר

- הרה"ק רבי שלמה מרדומסק אומר: אי אפשר להגיע לשום מעלה ומדרגה אם לא קדמה לה - ענוה.
 - הרה"ק רבי מנחם מנדל מקוצק אומר: כל המידות כולן צריכות כוונה, חוץ ממידת ענוה. שכן ענוה, שיש עימה כוונה - שוב אין שמה ענוה.
 - הרה"ק רבי שלום מבעלזא אומר: שתי מידות בענוים: רואה עצמו כאין וכל העולם כאין - עניו שאינו גמור. רואה את כל העולם כיש ועצמו כאין - עניו גמור.
 - הרה"ק רבי אברהם מסלונים אומר: קל לו לאדם להכנע מפני הגדול ממנו, מסוגל הוא להכנע בפני הקטן ממנו - מעשה עניו, אבל קשה לו להכנע בפני חברו, השווה לו במעלה.
- (פתגמים נבחרים)

עַל כֵּן יֹאמְרוּ הַמּוֹשְׁלִים - מוֹשֵׁל וְנִמְשָׁל

ויאמרו מה זאת עשינו כי שלחנו את ישראל מעבדנו" (י"ד,ה)

עשיר אחד ביקש לערוך בביתו משתה גדול. נתן העשיר מבחר מאכלים גדול למבשלת מומחית כדי שתתקין מהם מטעמים נפלאים, וסיכם עימה שכאשר יהיה הכל מוכן, ישלח לביתה את משרתיו כדי שיביאו את המאכלים לביתו. דרכה של המבשלת היה לבשל את המאכלים לאט לאט ובמתנות, כי כאשר המטעמים מתעכבים בידה זמן רב טועמת היא מהם, וטועמים גם כל בני ביתה... באותו היום הוצרכה המבשלת לעזוב את ביתה לשעה ושעתיים, על כן הפקידה את כל המלאכה ביד ביתה. הבת שרצתה להראות לאמה כי היא חרוצה וזריזה אספה עצים והבעירה אש גדולה עד שחיש קל סיימה לבשל את כל המאכלים, ואף קראה למשרתי העשיר שיבואו ויטלו את התבשילים כי הכל מוכן לסעודה. כאשר שבה האם אל הבית כבר לא היה זכר למטעמים ההם... במקום שתתפעם מחריצות הבת, הרימה המבשלת את קולה בצעקות: שוטה שכמותך! מה כל כך מהרת בהכנת המאכלים? ומה נאכל אנחנו?! לחם יבש ובצל?... כך הוא גם הנמשל. הקדוש ברוך הוא נתן את בני ישראל ביד מצרים כדי שיזדככו מן השיעבוד ויהיו ראויים לקבל את התורה. והנה כל זמן שהיו בני ישראל במצרים התברכה הארץ בגלגלם והצליחו המצריים בכל מעשיהם. אלא שפרעה הכביד את עולו על בני ישראל, ומשום כך את מה שהיה עליהם לעבור בתקופה של ארבע מאות שנה, עברו והזדככו במאתיים ועשר שנה, אם כך לא היה כל צורך להשאירם שם, לכן הוציאם הקדוש ברוך הוא ממצרים ביד חזקה. אז הבינו המצרים כי כל מה שמיהרו לשלחם היה לרעתם, שכן ניטלה מהם הברכה ולא נותר דבר. משום כך נהפך לבב פרעה ולב עבדיו ועל כך הצטערו ואמרו: "מה זאת עשינו כי שלחנו את ישראל מעובדנו"...

(משלי המגיד מדובנא)

"יהיה בשלוח פרעה את העם ולא נחם אלוקים דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא" (י"ג,ז)

במדרש (שמות רבה פרשה כ') דרשו חז"ל: "ולא נחם אלוקים", אע"פ ששלחם פרעה לא "נתנחם" הקב"ה. משל למה הדבר דומה? למלך שנשבה בנו ויצא אביו להצילו מן הליסטים והרגו. והיה הבן מספר ואומר לאביו: כך וכך עשו לי, כך וכך הכו אותי ושיעבדו אותי! אע"פ שהרג המלך את הליסטים, לא היה מתנחם אלא היה מצטער ואומר: כך וכך עשו לבני! את דברי המדרש הללו ניתן להסביר במשל: אמן אחד התעסק במלאכת ליטוש יהלומים. לימים חטא האיש כנגד המלך ונחבש בבית האסורים. את כלי מלאכתו העדינים והיקרים לקח עימו. היה האיש מתענה בייסוריו בבור הכלא וגם את כליו העדינים נטלו זרים ועשו בהם מלאכות פשוטות עד שקלקלו אותם ללא תקנה. העול והסבל הגופני הרגיש האיש רק בהיותו בבית הכלא, אולם כאשר השתחרר ויצא לחופשי לא הרגיש עוד שום עצב. מאידך, את הנזק שנגרם לכליו לא הרגיש כלל בהיותו בבית הכלא, שכן שם לא נדרשו לו כליו למלאכתו, אולם בצאתו לחופשי, כאשר שב לעבודתו וראה את הנזק הרב שנגרם לכליו, הצטער עליהם צער רב... כך הוא גם הנמשל. כאשר היו בני ישראל במצרים היו מעונים בעיניו הגוף בעבודה קשה בחומר ובלבנים, אולם מיד כאשר יצאו שקטו כל סבלותיהם. לא כן היה בשיעבוד ודיכוי נפשותיהם, שבהיותם במצרים לא חשו בכך כלל לפי ששהו במ"ט שערי טומאה, אולם כאשר יצאו מתחת עול מצרים והחלו לעסוק בתורה ובמצוות, מיד הרגישו את "הקלקול" הגדול שנעשה בנפשותיהם... ועל פי זה יובנו היטב דברי המדרש: "אע"פ ששלחם פרעה לא נתנחם הקב"ה", שכן עדיין קיים הנזק שכבר נעשה!

"ויגד למלך מצרים כי ברח העם ויהפך לבב פרעה ועבדיו אל העם

אל תיקרי הליכות אלא הלכות

לפי מנהג הספרדים שפוסקים כדעת השולחן ערוך. ובלבד שיזהרו להדיח אותם היטב לאחר הבישול הבשרי או החלבי, ואין לחוש לתקלה שמא ישכחו או יטעו. וגם אשכנזים הרוצים להקל בזה, יש להם על מה שיסמכו.

יש להקפיד שלא להניח במקרר במדפים העליונים בקבוקי חלב או כוסות חלב ומתחתיהם בשר (וכן להיפך), כיון שמצוי שמזיזים את המקרר וניתז החלב על הבשר ואינו יודע ונכשל בבשר בחלב, וכן יש להקפיד ולהזהר בכל כיוצא בזה.

מותר לבשל על הכיריים של הגז מאכלי בשר ומאכלי חלב, ואין צורך שיהיו כיריים נפרדים לבשרי או חלבי, והוא הדין לחצובות הכיריים שעליהם מעמידים את הסירים, כיון שהאש שורף את הנבלע בכיריים או בחצובה. ואם הניחו קדירה עם חלב על הגז והחלב גלש על החצובה, יש להוציא את החצובה ולנקותה, ורק לאחר מכן להניח את הקדירה עם הבשר, והאש תשרוף את החלב שנבלע (וכן להיפך שתבשיל הבשר גלש), ויש ליזהר לכתחילה שלא לצלות כבדים על חצובה שגלש עליהם חלב, ואם עשו כן אין הכבדים נאסרים. (הבית היהודי)

כיורים אחד לבשר והשני לחלב. ומכל מקום אין זה מעיקר הדין אלא מצד עדיפות, כי מעיקר הדין די בכיור אחד, כיון שמותר להדיח כלי בשר באותו כיור שהדיחו כלי חלב וכן להיפך.

אם יש בנקבי הכיור (קערת מטבח) שיירי שומן לא מבושל עם שיירי גבינה, אסור לשפוך מים רותחים מכלי ראשון לתוך הכיור (כגון שבדעתו להתין את השומן ולפתוח סתימת הנקבים) משום חשש בישול בשר וחלב, ואף שזה כלה והולך - יש לאסור הדבר.

ראוי ונכון לייחד 'ליפה' (וכן סקוטש ברייט או צמר פלדה) מיוחדת לשטיפת כלי בשר, וליפה מיוחדת לשטיפת כלי חלב.

מותר לספרדים להשתמש בכלי זכוכית (וכן כלי זכוכית הנקראים "דורלקס") המיוחדים היטב, בין למאכלי חלב בין למאכלי בשר, כיון שכלי זכוכית אינם בולעים כלל, ואף אם השתמשו בכוס הזכוכית בחלב רותח, מותר לאחר שטיפה והדחה להשתמש בכוס זה לשתייה בארוחה בשרית.

כלי זכוכית הנקראים "פיירקס" שמבשלים בהם על האש, מותר להשתמש בהם בין לבשר בין לחלב

נהגו כל ישראל להיות במטבחייהם שתי מערכות כלים - בשרי וחלבי, ומסמנים הסכו"ם להבחין בין בשרי לחלבי. וישאל קדושים הם, ומחמירים בזה הרבה. והמדקקים מייחדים להם שלושה סכינים, אחד לבשר, אחד לחלב, ואחד לחתוך בו לחם (פרווה) ומנהג נכון הוא. וכן נהגו ישראל במפות השולחן לייחד מפה למאכלי בשר ומפה למאכלי חלב.

נוהגים לייחד מלחיה לבשרי ומלחיה לחלבי כי לפעמים מטבילים את המאכל במלח ונשארים שיורי מאכל במלח. וכל זה במלחיות פתוחות, שאז צריך לייחד אחת לבשרי ואחת לחלבי, אבל במלחיות סגורות (שיש נקבים בראשן) רשאים להשתמש בהן גם לבשר וגם לחלב. והמדקקים נוהגים גם בזה, לייחד אחת לבשר אחת לחלב.

ראוי לייחד כלים גם למאכלי פרווה, כגון סכיני לחיתוך לחם, פירות ירקות וכדומה. גם את משטחי השיש במטבח, יש לייחד את האחד לחלב (להכנת אוכל חלבי, וכן להנחת כלי חלב עליו וכדומה), ואת השיש השני למאכלי בשר.

קל ונוח יותר לשמור על דיני הכשרות, כאשר יש במטבח שני

הודעה משמחת: ניתן לקבל ללא תשלום דיסקים לשמיעה של מו"ר עט"ר הרה"ג רבי יוסף מוגרבי שליט"א. להזמנות: 052-7181618. ניתן להשאיר הודעה. *הכמות מוגבלת, כל הקודם זוכה!*